

En de tweede.... moest natuurlijk Gian Carlo worden, een gaaf en krachtig gelaat, gloeiend van donkere vreugde, ernstig en bewust.

En de derde....? Weer bleef Renato nadenken.... Hij zag den fieren bultenaar langs gaan, met in het leelijk gezicht het bezielde oog.... Zou hij de derde zijn?... Of misschien de laatste....; een beeld van de mismaakte menschheid, vatbaar, nog altijd, voor de zuiverste bezielingen...

— In een helder kaatslicht, dat de expressie sterker maakt dan zon-enschaduw, zouden zij voorbij trekken.... en achter hen, goudig in de Octoberzon, de grijze gevel van het Palazzo Vecchio, met terzijde de poort de blond-blanke David van Michel Angelo, de jonge held, die enkel door de prille kracht zijner uitverkorenheid den grommenden reus versloeg, — een symbool van het jonge Fascisme.

— En bóven de poort stonden de eeuwenoude woorden: Jezus Christus, Koning der Koningen en Heer der Heerschers.

Renato's gedachten verwarden zich.... Wat had die spreuk te maken met den opmarsch naar Rome? Niets. En toch was er een geheim verband, dat voelde hij....

„Hebt uw naasten lief als uzelf.”

Welk een onbeholpen gebod eigenlijk...

„Als ik mijn naaste moest liefhebben als mijzelf, dan was hij er slecht aan toe, want dan had ik hem in 't geheel niet lief,” zei Renato plotseling hardop door de nachtelijke kamer.

— Zeker, de mensch is egoïst; maar dat is een instinct. Daarom heeft hij zichzelf nog niet lief!

„Hebt een groot ideaal liever dan uzelf”, dat was het gebod van het Fascisme geweest.

„Vergeet uzelf”, dat was het gebod van elke hooge bezieling.

Lang nog zat Renato naar buiten te staren over de licht-doorschenen en vonkelende stad.

In de donkere diepte onder hem hoorde hij, door het stillere uur, den Arno ruischen.

